

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 15^{ης} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1932

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Α. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ τακτικοῦ ἐταίρου Γεωργίου Ἰακωβίδου, μέλους τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν λέγων τὰ ἑξῆς:

Ὁ ἐκλιπὼν συνάδελφος ἡμῶν ἐγεννήθη τῷ 1858 ἐν Λέσβῳ, ἐνθα ἀρχικῶς καὶ βραδύτερον ἐν Σμύρῃ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα. Νεώτατος ἀκόμη ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐφοίτησεν εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ γλυπτικὴν ὑπὸ διδασκάλους τὸν Λάντσαν καὶ τὸν Δρόσην.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν του ἀπεστάλη δι' ὑποτροφίας εἰς Μόναχον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκεῖ πεφημισμένην Σχολὴν Πιλότυ, ἐν ἣ διεκρίθη μαθητεύων καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν μεγάλην μορφήν τοῦ Νικολάου Γύζη. Ἀφοσιωθεὶς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ζωγραφικῆς, ἐπέσυρε τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον τῶν διδασκάλων του Löfftz καὶ Gabriel Max, οἵτινες διείδον ἐνωρὶς τὸ ἑξαιρετικὸν καλλιτεχνικὸν ἄλυσμα τοῦ Ἰακωβίδου.

Μετακληθεὶς εἰς Ἀθήνας διωρίσθη τῷ 1900 ἔφορος τῆς συσταθείσης τότε Ἐθνικῆς Πινακοθήκης, τῷ δὲ 1904 καθηγητῆς τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ εἶτα τῷ 1910 Διευθυντῆς τούτου. Ἐν τῇ θέσει αὐτῇ παρέμεινε μέχρι τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐτῶν.

Ὁ ἀείμνηστος Ἰακωβίδης διεκρίθη ἀπὸ τῆς νεαρῆς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τε τὴν σύνθεσιν, τὴν προσφιλῆ αὐτῷ ἀπεικόνισιν παιδικῶν σκηνῶν, τὴν προσωπογραφίαν καὶ ἀνθογραφίαν, κατὰ δὲ τὴν πλαστικὴν εἰς προτομὰς καὶ ἀνάγλυφα. Ὑπῆρξε πάντοτε αὐστηρὸς περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων του, ἀκριβὴς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὥραίων τῆς φύσεως, ἀβίαστος εἰς τὰς παραστάσεις τῆς ζωῆς καὶ συντηρητικὸς εἰς τὰς συλλήψεις καὶ ἐμφανίσεις τῶν ἰδεῶν του. Πρὸς δὲ τὰς ἀρετὰς ταύτας συνήγου τὴν χάριν τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων.

Ὅνομαστοὶ πίνακες αὐτοῦ: «Ὁ κακὸς ἔγγονος», «Ὁ παιδικὸς καυγᾶς», «Τὰ μικρὰ βιάσανα», «Ἡ παιδικὴ συναυλία», «Τὸ κτένισμα τῆς ἔγγονῆς» καὶ τόσοι ἄλλοι κοσμοῦσι τὰς Πινακοθήκας Βισβάδεν, Λειψίας, Σικάγου, Ἀθηνῶν, Τεργέστης ὡς καὶ πολλὰς ἰδιωτικὰς συλλογὰς. Εἰς δὲ τὰς αἰθούσας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν εὐρίσκονται αἱ τρεῖς ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαι εἰκόνες τῶν ἀειμνήστων Νέγρη, Τοῦφλη καὶ Σιδερίδου.

Ὁ Ἕλλην καλλιτέχνης ἐτιμήθη προσέτι διὰ πλείστων βραβείων εἰς διαφόρους ξένας καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις καὶ ἠξιώθη μεταξὺ τῶν πρώτων τοῦ ἡμετέρου Ἐθνικοῦ Ἀριστείου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν.

Μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἰακωβίδου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνεργασθῶ τὸ πρῶτον ἐν τῇ Οἰκονομικῇ Ἐπιτροπείᾳ τοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἐπὶ τινα ἔτη κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἠδυνήθην νὰ ἐκτιμῶσω αὐτὸν ὡς τε ἄνθρωπον καὶ ὡς δημόσιον λειτουργόν. Ὑπῆρξεν εὐσυνείδητος, δίκαιος, σῶφρων καὶ πρᾶος, ἔσχε πάντοτε βαθεῖαν τὴν περὶ τοῦ καθήκοντος ἀντίληψιν καὶ ἦτο τὴν κρίσιν εὐθύς καὶ τοὺς λόγους φειδωλός. Οὐδέποτε ἐφάνη ἐπίμονος, καὶ ἂν ἀκόμη ποτὲ παρεπονεῖτο δὲν ἀπέβαλλε τὴν γλυκύτητα καὶ ἠρεμίαν, ἣτις τὸν διέκρινε καὶ τὸν ἀνύψου. Τὰ χαρίσματα ταῦτα τῆς καλλιτεχνικῆς ψυχῆς του ἐπέδειξεν ἀκέραια κατὰ τὴν βραχεῖαν φεῦ δρᾶσίν του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν, ἣς ἐγένετο τακτικὸν μέλος ἅμα τῇ ἰδρῦσει αὐτῆς τῷ 1926. Ἀποβλέπων ἐνθουσιωδῶς πρὸς τὸν ὑψηλὸν τῆς προορισμὸν καὶ πιστὸς εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς παρίστατο ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἡμῶν συνεδρίαν, τὴν πρὸ 15 μόλις ἡμερῶν, καθ' ἣν προσήλθε μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς πάντοτε προθυμίας καὶ αὐταπαρνήσεως καίπερ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ἐξηντημένους.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν πενθοῦσα εἰλικρινῶς ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου καλλιτέχνου καὶ μόνου αὐτῆς τακτικοῦ ἐταίρου ἐκ τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων, θέλει διατηρήσει ἕσαεὶ ἀνεπίληστον τὴν μνήμην του.

Ὁ κ. **Ἀ. Μαζαράκης** ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ἀντιπρόεδρος αὐτῆς τοῦ ἔτους 1933.

Ὁ κ. **Γ. Σωτηρίου** ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν ἀντιπρόεδρος αὐτῆς τοῦ ἔτους 1933.

Ὁ κ. **Κ. Ράλλης** ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Τάξεως τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀντιπρόεδρος αὐτῆς τοῦ ἔτους 1933.

Ὁ κ. **Π. Νιρβάνας** ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν μόνιμον μέλος τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5058 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς.